

Siladia I., applicant, National Pedagogical Dragomanov University (Ukraine, Kyiv), gileya.org.ua@gmail.com

Concept of pedagogical discourse in modern scientific researches

True democratization of education is possible only on a discursive basis, where each participant in the educational process has the opportunity to express his or her own opinion, to defend it during permanent discussions. Therefore, in recent years the special attention of researchers is directed at the study of pedagogical discourse. The main purpose of these studies is, first of all, the linguistic aspect of the subject-subjective interaction of participants in the discourse in view of its interpretation as situational and socially determined speech activity. But diverse discursive practices lead to the need to revise such an understanding of pedagogical discourse and to shift weight in its assessment with a purely linguistic analysis of social factors of communication. This leads to the study of extra-linguistic factors in the development of pedagogical discourse as a linguistic, communicative, situational, personality and status-oriented competence, which is determined by the areas of communication and social institutions established in society.

Keywords: *discourse, pedagogical discourse, peculiarities of pedagogical discourse, elements of pedagogical discourse.*

* * *

УДК 101+378.18

Червона Л. М.,
кандидат філософських наук, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник, Інститут вищої освіти НАПН України (Україна, Київ), chervona_lesya@ukr.net

ПРИНЦИПИ РОЗВИТКУ СТУДЕНТСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УНІВЕРСИТЕТАХ

Досліджуються проблемні аспекти розвитку студентського самоврядування в українських університетах. З'ясовуються суперечності функціонування студентського самоврядування в площині їх практичної реалізації в українських університетах. Висвітлюються причини, що призводять до таких суперечностей серед яких: низький рівень поінформованості студентів щодо сутності студентського самоврядування; не усвідомлення місії студентського самоврядування (як в житті університету, так і для власних можливостей); незнання механізмів діяльності та структури студентського самоврядування в університеті; відсутність достатнього досвіду і необхідних знань; не зацікавленість в рішенні академічних питань тощо. Показано, що самі студенти визнають в першу чергу власну незацікавленість і як результат демонструють низьку активність в громадській діяльності студентського самоврядування. Для подолання негативних тенденцій, які проявляються в пасивності студентства, пропонується звернути увагу на теорію соціальної ідентифікації, як на теоретичне підґрунтя, яке може практично формувати механізми організаційної поведінки активізуючи таким чином студентство загалом, студентське самоврядування, зокрема, та забезпечуючи водночас і інституційний розвиток університетів.

Ключові слова: *студентське самоврядування, місія студентського самоврядування, студенти, освіта, університет, соціальна ідентифікація.*

Актуальність проблеми розвитку студентського самоврядування в сучасних університетах засвідчують майже всі європейські документи пов'язані з Болонським процесом та розбудовою Європейського простору вищої освіти. Вперше студентська участь як частина Болонського процесу згадувалася на міністерській зустрічі в Празі в травні 2001 року (**Prague Communiqué**) [1]. А на сьогодні участь студентів в створенні зони європейського простору вищої освіти розглядається як спільна риса вищої освіти в Європі. Механізмом представництва студентської участі в університетах України постають органи студентського самоврядування. Місія студентського самоврядування, або основна мета студентських організацій, сенс їх існування в сучасних університетах, полягає в формуванні правової студентської організації, яка

представляє і захищає інтереси студентів, впливає на освітню політику в університеті тощо. Відповідно до цього формуються функції студентського самоврядування такі як: представництво інтересів студентів на всіх рівнях (місцевому, національному, міжнародному); участь в управлінні освітньою установою; сприяння розвитку освітньої політики в університетах; розвиток культурної, спортивної, соціальної тощо сфери діяльності студентства; організація взаємодопомоги в навчально-професійному просторі тощо.

Крім того, важливим аспектом діяльності студентського самоврядування є створення оптимальних умов для формування активної життєвої позиції кожного студента, прищеплення управлінських умінь і лідерських навичок. Прийняття активної участі в діяльності органів студентського самоврядування, дає можливість практикувати громадянську відповідальність через співпрацю з іншими, розвивати такі цінності, як відповідальність, чесність, комунікабельність, креативність, здатність до самовдосконалення, громадянську самосвідомість, професіоналізм, цінність культурного розмаїття тощо. Загалом активна участь в студентському самоврядуванні сприяє розвитку громадянських компетентностей особистості студента, управлінських навичок і якостей, а також відкриває різноманітні можливості долучатися молоді до наукового, громадського, культурного життя тощо.

Сьогодні тема студентського самоврядування широко дискутується в освітнянсько-науковому просторі, оскільки є багато проблемних питань, які потребують ретельного вивчення. Це і питання практичної ефективності студентських організацій в українських університетах, і питання залученості студентського самоврядування до процесів управління університету, форми їх участі, вивчення мотивації студентів, питання їх активності і відповідального ставлення тощо [2]. Тому актуальним, на наш погляд, постає питання пошуку необхідних інструментів, механізмів, принципів які максимально сприятимуть активізації позиції самих студентів, що в свою чергу призведе до ефективної діяльності студентського самоврядування в університетах інституційний розвиток яких в значній мірі залежить від активної позиції студентства.

Проблеми теорії і практики студентського самоврядування дедалі більше потрапляють у коло уваги як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників. Так, наприклад, в 2016 році в Одесі вийшла монографія К. Г. Трибулькевич «Розвиток студентського самоврядування у вищих навчальних закладах України (1917–2010 рр.)» та захищена дисертація з даної теми в Інституті вищої освіти НАПН України. В даному дослідженні автор комплексно дослідила тенденції, суперечності, принципи, закономірності розвитку студентського самоврядування у вищих навчальних закладах України. Визначила періоди розвитку студентського самоврядування в Україні з 1917 по 2010 рр.. Узагальнила й систематизувала досвід із впровадження ідей студентського самоврядування у вищих навчальних закладах в окресленому історичному періоді. Системно показала структуру та організаційно-правові форми студентського самоврядування вищих навчальних закладів України в контексті розвитку

вітчизняної освіти. Здійснила історико–педагогічну оцінку феномену студентського самоврядування тощо [3].

Серед іноземних праць, присвячених проблемам студентського самоврядування, можна виокремити оновлене четверте видання «The Handbook of Student Affairs Administration» («Посібник з управління справами студентів»), яке вийшло у світ у видавництві Jossey–Bass в лютому 2016 року. Цей довідник являє собою експертне розуміння проблем, що виникають перед студентами, відображає найбільш актуальні та ефективні практики в галузі управління у справах студентів, лідерство, мету і участь громадянського суспільства тощо [4].

Певний інтерес для нашого дослідження складає ряд публікацій в різних періодичних виданнях. Наприклад в журналі «Studies in Higher Education» було опубліковано статтю «Student participation in university governance. The opinions of professors and students» (Участь студентів у управлінні університетом. Думки професорів та студентів) присвячену участі студентів в управлінні університетами. Автори намагалися виявити основні причини які перешкоджають участі студентів, провівши анкетування студентів, інтерв'ю з викладачами, дискусійні групи, що дозволило порівнювати та оцінювати думки та сприйняття студентів та викладачів щодо цього питання [5].

В 2011 році в журналі «Encounters in Theoty and of Education» була публікація під назвою «Student Participation in University Life and Governance» (Участь студентів в університетському житті та управлінні) в якій основна увага була приділена практичній реалізації участі студентів в управлінні університетами. Проаналізувавши ряд різних способів (моделей) участі студентів в управлінні університетом автором, зокрема, запропоновано певну типологію: перша розрізняє чотири загальні типи участі; друга встановлює режими участі студентів в університеті в залежності від цілей; а третя типологія використовує критерій, що стосується способів здійснення такої участі. Крім того в статті автор також наводить два дослідження про те, що студенти думають про участь та формулює комплекс питань, відкритих для обговорення [6].

Мета статті. З'ясувати причини, що стають на заваді ефективного функціонування студентського самоврядування в українських університетах, визначити можливості його оптимізації та принципи розвитку.

На сьогодні, принаймні в теорії та офіційному дискурсі, вже повністю легітимізована роль студентів не лише як простих споживачів або одержувачів освітніх послуг, але як активних співучасників всіх процесів в університеті.

Більшість сучасних європейських дослідників вказують на важливу роль студентства в функціонуванні та інституційному розвитку сучасного університету. Різноманітність і складність завдань, які покладаються на університети в контексті глобального лідерства, вимагає взаємної співпраці між адміністраторами, викладачами та студентами.

Разом з тим, існують суперечності функціонування студентського самоврядування в площині їх практичної реалізації в українських університетах. В цій частині важко не погодитись з думкою К. Г. Трибулькевич, що суперечності виникають між: «демократичними

перетвореннями на законодавчому рівні та їх практичною реалізацією; досвідом вітчизняного студентського самоврядування й невикористанням цього потенціалу в демократизації вищих закладів освіти; прагненням вищих навчальних закладів впровадити систему студентського самоврядування і відсутністю знань історії розвитку студентського самоврядування в Україні, механізмів її функціонування; активністю студентів і обмеженими можливостями її гуманного особистісно цінного й суспільно значущого вияву; соціальною потребою у висококваліфікованих фахівцях, що здатні працювати як керівником, так і підлеглим, та несформованістю актуального практико–орієнтованого компонента в системі вищої освіти» [3].

Для того, щоб з'ясувати, що саме стає на заваді ефективного функціонування студентського самоврядування в українських університетах, автором в 2016 році було здійснено власне дослідження. Для цього було проведено опитування (анкетування) серед українських студентів щодо розвитку студентського самоврядування в їх закладах вищої освіти (усього в опитуванні взяли участь 237 студентів з 6 університетів різних регіонів України) [7]. Серед інших запитань було поставлене наступне: «Що на вашу думку перешкоджає розвитку студентського самоврядування у вашому навчальному закладі?». В результаті ми отримали наступні відповіді:

- недостатня активність та зацікавленість самих студентів – 160 осіб;
- не можу відповісти – 66 осіб;
- нічого не заважає – 32 особи;
- бюрократія з боку адміністрації – 6 осіб;
- недостатнє фінансування – 8 осіб;
- обмеженість у можливостях, правах – 3 особи;
- недостатня обізнаність (поінформованість) студентів щодо своїх прав та студентського самоврядування – 6 осіб;
- причини різного характеру – 1 особа;
- недостатня мотивація – 3 особи;
- програми навчання – 1 особа;
- корупція (пасивність студентів, відсутність реальних дій і хабарництва) – 4 особи;
- Міністерство освіти і науки України – 2 особи;
- недостатня обізнаність та відсутність видимих результатів роботи студентського самоврядування – 2 особи;
- недостатньо розвинуте студентське життя та його організація – 1 особа;
- закритість та приватність студентського самоврядування – 1 особа;
- неорганізованість студентів та незацікавленість університету – 1 особа.

Як бачимо, самі студенти визнають в першу чергу власну незацікавленість і як результат низьку активність в діяльності студентського самоврядування (співвідношення складає в середньому 10% до 90%). Склалося враження, що студенти відносяться до студентського самоврядування як до чогось зовнішнього по відношенню до себе. У них немає відчуття причетності і єдності студентської спільноти в своєму університеті, активність якої може бути легалізована, в тому числі і через діяльність студентського самоврядування. Хоча за визначенням, яке

дається в Законі України «Про освіту» «студентське самоврядування... об'єднує всіх студентів, які навчаються у цьому закладі» [8].

Грунтуючись на результатах проведеного нами анкетування, можемо припустити, що значна (більша) частина українських студентів сприймає студентське самоврядування як щось доволі абстрактне, стороннє по відношенню до себе. «Хтось активний», «десь там» представляє мої інтереси (як студента), але «я не маю ніякого відношення до цього, і ніякого уявлення про те, як мої інтереси можуть бути враховані чи представлені». Таку ситуацію, можна пояснити рядом причин, серед яких:

- низький рівень поінформованості студентів щодо сутності студентського самоврядування;
- неусвідомлення місії студентського самоврядування (як в житті університету, так і для власних можливостей);
- незнання механізмів діяльності та структури студентського самоврядування в університеті;
- відсутність достатнього досвіду і необхідних знань;
- не зацікавленість в рішенні академічних питань тощо.

В цілому, на наш погляд, всі ці причини свідчать про відсутність соціальної ідентифікації, яка дає можливість кожному студенту відчути себе невід'ємною частиною, представником, певної соціальної групи (в нашому випадку, студентського самоврядування) об'єднаної спільними інтересами та цінностями, а відтак і готовими до активної соціальної позиції. Дж. Тернер стверджував, що «соціальна ідентичність – це когнітивний механізм, який робить можливим групову поведінку» [9].

Соціальна ідентифікація – це ототожнення себе по загальним проблемам, життєвим інтересам і соціальними симпатіями з певною соціальною групою. Як пише В. А. Отрут, «соціальна ідентифікація обумовлена глибиною потребою особистості у визнанні з боку інших, в груповому захисті, але також в самореалізації, очікуванні позитивної оцінки з боку «своїх» – референтних груп і спільнот. Ідентифікуючи себе з певними групами і спільнотами, людина відчуває потребу «атрибутувати» себе, тобто пояснити причини і наслідки своєї групової солідарності, відповісти на питання «чому це моя група?» і «що з цього впливає?» [10, с. 40–47].

Разом з тим, суть сучасного розуміння ідентифікації не зводиться до ототожнення. Це є комплексний механізм засвоєння особистістю спільних ознак, характерних для тієї групи, з якою вона ідентифікується, і формування нею почуття співучасті, причетності до тієї чи іншої соціальної групи.

Слід зазначити, що в сучасному науковому дискурсі прийнято відрізнити поняття «ідентифікація» від поняття «ідентичність». Якщо під ідентичністю слідом за Е. Еріксоном сьогодні прийнято розуміти деякий стан самоотожнення, то ідентифікація – це сукупність процесів і механізмів, які ведуть до досягнення цього стану. Тобто розуміючи соціальну ідентифікацію як процес, можна припускати наявність певного «пускового механізму» [11]. В. Ядов описує схему послідовних етапів ідентифікації, при розробці якої уточнювалась диспозиційна концепція регуляції поведінки особистості. Соціальне оточення, вимірювання дистанцій на рівні референтних груп

або навіть спільнот детермінують ідентифікацію. Найближче соціальне оточення, вважає В. Ядов, сприяє активізації у людини ситуативних передумов до соціальної дії. Узагальнення таких установок дозволяє орієнтуватися вже в типових ситуаціях при умові розвитку корпоративно–солідарної поведінки. В свою чергу, ідентифікація з соціальними спільнотами на рівні вищих диспозицій особистості, системи цінностей, ідеалів, значущого в житті формує стратегію прилучення до масового соціального руху.

В процесі становлення соціальної ідентифікації задіяні три основні компоненти: *пізнавальний* (ще його називають когнітивним), *оцінюючий* і *поведінковий*. Багато хто з дослідників зазначає, що соціальна ідентичність формується по мірі зростання соціальної обізнаності, знань про свою соціальну групу. Хоча література, присвячена теорії соціальної ідентифікації містить порівняно небагато даних про те, як виникає соціальна ідентифікація, в джерелах по організаційній соціалізації йдеться, про те, що як ситуативні уявлення, так і самовизначення виникають через символічні взаємодії. Особливістю колективної ідентичності є те, що вона повинна усвідомлюватись, всім колективом. А це можливо тільки за умови розвинутої комунікації. За допомогою певних методів віддалені один від одного індивіди та групи мають усвідомлювати свої спільні риси, активізувати ідентичність.

Коли людина відповідає на питання «хто я», вона визначає свою ідентичність з певною групою, колективом. Для того, щоб дати конкретну відповідь вона має знати внутрішні особливості групи, наприклад, її правила, історію виникнення, цінності, загрози тощо. З іншого боку, даючи коротку відповідь, наприклад, «я – студент» – людина не вдається до додаткових пояснень. Це означає, що існує зовнішнє знання в інших індивідів того, що означає бути «студентом». Знання та усвідомлення ідентичності індивідом або групою складають її основу. Водночас, як вже зазначалося, ідентичність стає активною тільки за певних умов. По–перше, це усвідомлення особистості своєї єдності з групою. По–друге соціальна ідентифікація є результатом соціальної категоризації, усвідомлення відмінних рис і престижу власної групи та випуклості (salience) аутгруп, а також факторів, які традиційно зв'язуються з формуванням груп. По–третє, соціальна ідентифікація викликає поведінку, що узгоджується з ідентичністю, веде до підтримки інститутів, які втілюють ідентичність» [12].

Таким чином, щоб запустити «пусковий механізм» соціальної ідентифікації необхідно створити нове знання та умови, в яких воно буде адекватним. С. Альберт і Д. Віттен стверджували, що у організації є ідентичність, до тих пір поки серед її членів існує загальне розуміння центральної, диференційованої і стійкої сутності організації. В цьому зв'язку Ця ідентичність може бути відображена в загальних цінностях і віруваннях, місії, структурі і процесах, організаційному кліматі і т.д. [12].

Таким чином, на наш погляд, теорія соціальної ідентифікації може запропонувати дієві способи застосування теорії до практики організаційної поведінки. В цьому зв'язку можна зазначити, що «ефективній організації студентського самоврядування сприяє оптимальний добір методів роботи зі студентами

таких, як організаційно-пізнавальні методи (переко-нування, диспут, дискусія, розповідь, лекція, бесіда, доведення, приклад); методи формування досвіду управлінської поведінки (вправа, доручення, проектування, регламентування, нормування, вимога, розпорядження, інструктаж, наказ); методи соціально-психологічного стимулювання та корекції поведінки (заохочення, покарання, змагання, перспективних ліній, навіювання, створення та підтримання сприятливого морально-психологічного клімату в колективі); методи самовиховання (цілепокладання, самооцінка, самоконтроль, самозвіт, самоспостереження, самоаналіз, самонаказ, самонавіювання, самовправляння, самоінструктування, порівняння своєї поведінки і діяльності з прикладом значущих людей)» [3].

Отже, виходячи з причин, що, на наш погляд, стають на заваді ефективного функціонування студентського самоврядування в українських університетах та можливостей його оптимізації, спробуємо визначити найголовніші принципи розвитку студентського самоврядування в університетах України, що на наш погляд включають: автономію, соціальну відповідальність, підзвітність, академічну свободу, досконалість (прагнення у викладанні, навчанні, дослідженнях до рівня академічного майстерності, що визнається на національному та міжнародному рівні, характеризується високими освітніми стандартами); добросовісність; активність; лідерство; відкритість; партнерство; безпеку та повагу (намагання створювати та підтримувати безпечне та поважне навчальне та робоче середовище, в якому всі студенти можуть прагнути до досконалості та успіху).

Список використаних джерел

1. Prague Communiqué: EHEA Ministerial Conference, 2001: <http://www.ehea.info/cid100256/ministerial-conference-prague-2001.html>
2. Червона Л. Участь студентського самоврядування в управлінні університетом / Л. Червона // Особистість студента і соціокультурне середовище університету в суспільному контексті. Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. – 2 червня 2017 р., м. Київ: Вступне слово В. І. Рябченка. – Київ, 2017. – С.173–179.
3. Трибулькевич К. Г. Розвиток студентського самоврядування у вищих навчальних закладах України (1917–2010 рр.): монографія / К. Г. Трибулькевич. – Одеса: КУПРІСНКО СВ, 2016 – 454 с.
4. George S. McClellan. The Handbook of Student Affairs Administration / S. George. – Jossey-Bass, 2016. – 720 p.
5. Planas A., Soler P., Fullana J., Pallisera M., Vilà M. (2011) Student participation in university governance: the opinions of professors and students, *Studies in Higher Education*, 38 (4), 571–583.
6. Trilla Berne. Student Participation in University Life and Governance / Trilla Bernet, Jaime et al. // *Encounters in Theory and of Education*. – 2011. – V.12. – P.93–111.
7. Червона Л. Студентське самоврядування як інструмент розвитку лідерського потенціалу університетів в контексті глобального лідерства / Л. Червона // Аналіз провідного вітчизняного та зарубіжного досвіду розвитку інституційного потенціалу університетів у контексті глобального лідерства (частина II): препринт (аналітичні матеріали). – Київ: Інститут вищої освіти НАПН України, 2017. – С.80–88.
8. Закон України «Про вищу освіту» [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. Офіційний веб-портал. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1060-12.....10>
9. Turner J. C. Towards a cognitive redefinition of intergroup / J. C. Turner. – Cambridge, UK: Cambridge University Press, 1982. – P.21.

10. Циглакова Е. А. Навчальний посібник для студентів педагогічних вузів / Е. А. Циглакова. – М.: Знання, 2010.

11. Makeev S. A. Социальные идентификации и идентичности / С. Makeev, С. Оксамитная, Е. Швачко. – К.: Ін-т соціології НАН України, 1996. – 185 с.

12. Ashforth B. E. Social Identity Theory and the Organization / Ashforth B. E., Mael F. // *Academy of Management Review*. – 1989. – Vol.14. – P.20–39.

References

1. Prague Communiqué: EHEA Ministerial Conference, 2001: <http://www.ehea.info/cid100256/ministerial-conference-prague-2001.html>
2. Chervona L. Uchast studentckogo samovradyvania v upravlinni universitetom / L. Chervona // *Osobutist studenta i sociokulture sredovyshe universitetu v suspilnomy konteksti. Materialy Vseukrainskoy naukovo-praktichnoy konferencii*. – 2 chervna 2017 r., m. Kyiv. – Kyiv, 2017. – S.173–179.
3. Trybulkevich K. G. Rozvytok studentskogo samovriadyvania u vyshykh navchalnykh zakladaz Ukrainy (1917–2010 rr.): monografiya / K. G. Trybulkevich. – Odesa: KUPRIENKO SV, 2016 – 454 s.
4. George S. McClellan. The Handbook of Student Affairs Administration / S. George. – Jossey-Bass, 2016. – 720 p.
5. Planas A., Soler P., Fullana J., Pallisera M., Vilà M. (2011) Student participation in university governance: the opinions of professors and students, *Studies in Higher Education*, 38 (4), 571–583.
6. Trilla Berne. Student Participation in University Life and Governance / Trilla Bernet, Jaime et al. // *Encounters in Theory and of Education*. – 2011. – V.12. – P.93–111.
7. Chervona L. Studentckoe samovradyvania jak insrtument rozvytku liderskogo potencialu universitetiv v konteksti globalnogo liderstva / L. Chervona // *Analiz providnogo vitchyznianogo ta zarubizhnogo dosvidu rozvytku instytucijnogo potencialu universitetiv v konteksti globalnogo liderstva (chastyna II): preprunt (analitichni materialy)*. – Kyiv: Instytut vyshoy osvity NAPN Ukrainy, 2017. – S.80–88.
8. Zakon Ukrainy «Pro vyshu osvitu» [Elektronnyj resurs] / Verxovna Rada Ukrainy. Oficajnyj veb-portal. – Rezhim dostup: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1060-12.....10>
9. Turner J. C. Towards a cognitive redefinition of intergroup / J. C. Turner. – Cambridge, UK: Cambridge University Press, 1982. – P.21.
10. Shygalkova E. A. Navchalbyj posibnyk dlia studentiv pedagogichnyx vuziv / E. A. Shygalkova. – M.: Znanie, 2010.
11. Makeev S. A. Soshialnye identifikacii i identichnosti / S. Makeev, S. Okamytnaja, E. Shvachko. – K.: In-t sociologii NAN Ukrainy, 1996. – 185 s.
12. Ashforth B. E. Social Identity Theory and the Organization / Ashforth B. E., Mael F. // *Academy of Management Review*. – 1989. – Vol.14. – P.20–39.

Chervona L. M., Candidate of Philosophy, senior researcher, leading researcher of the Institute of Higher Education NAPS of Ukraine (Ukraine, Kyiv), chervona_lesya@ukr.net

Principles for the development of student self governance in universities

The problem aspects of the development of student self-government in Ukrainian universities are researched. The contradictions in the functioning of student self-government in the area of their practical implementation in Ukrainian universities are found out. The reasons that lead to such contradictions are highlighted and among them: the low level of students' awareness about the essence of student self-government; misunderstanding of student self-government mission (concerning both – the life of university and for their own abilities); ignorance about the mechanisms of activity and structure of the student self-government at the university; lack of sufficient experience and necessary knowledge; absence of interest in solving academic issues, etc. It is shown that the students themselves recognize their own lack of interest above all and, as a result, demonstrate low involvement in the student's self-government activities. In order to overcome the negative tendencies that appear in students' passivity, it is suggested to draw attention to the theory of social identification as a theoretical foundation that can practically form the mechanisms of organizational behavior, thereby reactivating the studentship in general, student self-government in particular and providing the institutional development of universities at the same time.

Keywords: student government, the mission of the student government, students, education, university, social identification.

* * *